

Belli belirsiz hareket eden masmavi kocaman bir beton yığınydı. Heybeti ve rengi itibariyle bir buzdağını andırırsa da dev bir fırın kadar sıcaktı. Mavilik yaklaşımaya devam ederken sıcaklık da artıyordu.

Saç diplerine kadar sıırıslıklam terlediğini hissetti. Çok susamıştı. Olduğu yere mihlanmış gibi duruyordu. Masmavi beton on adım ötesine kadar gelmişti. Maviyle sıcıağın çelişkisi beynini daha da yormuş, âdeta kalan bir gramlık enerjisini de tüketmişti. Bir adım bile geri gidemedi. Aklına bir söz geldi: “Savaşma! Akışına bırak.” Bunu kim söylemişti? Bırakıverse mavilik onu yakacak ya da yutacaktı besbelli. Ama belki de bu iyi bir şeydi, ne biliyordu ki? Birazcık su olsaydı keşke. Bir yudum su... Mavi çok yakındı artık, elini uzatsa dokunacağı kadar. “Tamam” dedi kendi kendine. “Buraya kadar.” Her ne kadar beklemekten başka şansı olmasa da savaşmamayı, bırakmayı kendi seçmiş gibi yaptı. Böylesi daha gurur vericiydi. Direnmedi. Sol kolundaki ağrı dışında hiçbir şey hissetmiyordu artık. Mavilik, ısıısı ve parlak ışığıyla onu içine almak üzereydi. Bazen sert bir cisim, bazen bir ışık kaynağı oluyordu. Mavilik dile geldi:

“Gülümse!”

“Gülümse mi? Peki, gülümseyeyim de çok susadım. Hadi ne olacaksa olsun artık, bitsin. Her şeyin sonu gelsin ve yeni bir şey başlasın. Gerçekten sıkıldım bu hayattan. Hadi n’olur...”

“Gülümser.”

“Gülümse mi gülümser mi? Ne diyorsun? Anlamadım ki?”

“Gülümser Sokak. Hoooooop Serkan!”

Serkan Halilođlu masanın üzerine uzattığı sol kolunun üzerine koyduğu başını bir süre daha doğrultamadı. Önce duyu organlarını tek tek devreye sokup görev tanımlarını yeniden düzenlemesi gerekti. Gözleri mekânı tanıyor da tanımazlıktan geliyor, kulakları duyduğuna inanmak istemiyor ama sesler yavaş yavaş netleşmeye başlıyor, damağına yapışan diline çare arıyordu.

“Gülümser Sokak, eli ikiye dört!”

Ses bu sefer daha tahammülsüz, sıcaktan mayışmış ve sertti.

“Bir tane mi?”

“Evet.”

Serkan her rüyadan uyanışında yaptığı gibi önce iki bardak buz gibi suyu kafasına dikti nefes almadan. İçinden tekrarladı:

“Gülümser Sokak, Mayıs Apartmanı, daire dört. Macit Amca.”

Masanın arkasında duran damacana su yığınınından bir tane yüklenip terden sırlıklam olmuş tişörtü, BJK takım armalı şortu ve parmak arası terlikleriyle çıktı. Çıkar çıkmaz öğleden sonra güneşinin tüketici arsızlığıyla tekrar sarsıldı. Elli metreka-relik klimasız çay ocağıının bile dışarıdan daha serin olduğunu fark etti. Damacanaı scooter motosiklette ayaklarının önüne koyup kafasında rüyasının mavi külçesiyle Gülümser Sokak’a doğru yol aldı.

Müzeyyen dört kapaklı ahşap beyaz gardırobunun içinde kaybolmak üzereydi. Ajans görüşmesi için giyeceğı hiçbir giy-sisi yokmuş gibi geliyordu. Biraz sonra tabi tutulacağı acımasız elemenin hırsını nankör bir sınavdan geçirdiğı giysilerinden çıkarıyor, hiçbirine yeterli şansı vermiyordu. Fazla gösterişli, fazla eski, fazla uçuk, fazla, fazla... Rengârenk şifon elbiseler, spor bluzlar, pantolonlar, gece kıyafetleri, hatta tasarım parçalar bile vardı ama hiçbiri bugüne uygun değıl gibiydi. Son aldı-

ğı sarı elbiseye uzandı ama onun da fazla abartılı olacağını düşündü. Hem daha doğal olmalı hem de vücudunun güzelliğini vurgulamalıydı. Çok şık bir üst vardı tek omuzlu, altına da son moda pantolonunu giyebilirdi. Hemen üzerinde görmek istedi, heyecanla denedi. Aynada kendine baktı, üst parçadaki payetler keyfini kaçırdı. Kıyafetin sadece o kısmı sanki bir yirmi yaş koymuştu üstüne, tıpkı ismi gibi; Müzeyyen. Payetler gibi ismi de bir sıkıntı yaratıyordu üstünde. Asla kurtulamayacağı bir lanet, en mutlu olduğu anlarda bile sinsice onu takip eden bir karabulut gibiydi ismi. Arkadaşlarını, yakın çevresini Müzi demeye alıştırmıştı. Artık “Müzeyyen” diye hitap eden çok kalmamıştı etrafında ama yeni biriyle her tanıştığında o unutmaya çalıştığı mevzu tekrar karşısına çıkıyordu. Hele de ajans işlerinde.

“Müzeyyen Tanır. Yaşınız yirmi beş mi?”

“Evet, yirmi beş.”

“Babaannenizin adı falan mı?”

“Yok değil.”

Aile büyüklerinden birinin ismi değildi. Babası çok sevdiği Müzeyyen Senar’ın ismini vermişti ona. Ondan kalan tek hatıra, bu tatsız tuzsuz şeydi. “İnsanın normal bir ismi olması nasıl bir şeydir?” acaba diye çok düşünmüştü, özellikle de ergenlik döneminde. Öyle çok seksi, havalı, güzel bir ismi olması bile gerekmez, sadece çağa uygun, alelaide, sınıfta en az üç tane olan isimlerden biri olsa da olurdu. Keşke İrem ya da Ece olsaydı. Tuğba bile olabilirdi. İzlediği bir filmde yanlışlıkla farklı zamanlara düşen iki âşık birbirlerini bulmaya çalışıyorlardı ama bu asla mümkün olmuyordu. Geçmiş zamanda kalan adam yıllar geçtikçe sevgilisinin zamanını yakalamaya çalışıyor fakat zaman diğer boyutta da ilerlediği için kadın da kendi zamanında ilerliyor ve denk gelemiyorlardı. Müzeyyen ve ismi de böyleydi. Elli yaşına da gelse ismi yine başka bir zamana ait kalacaktı. Annesinin adı Berrin’di. “Müzeyyen’le Berrin diye bir anne kız var” deseler,

kuşkusuz Müzeyyen anne, Berrin onun kızı diye düşünürlerdi. Arkadaşları dalga geçerken, annesi, “Çocuklar acımasız olur, zamanla geçer, gayet güzel bir ismin var” diye teselli etmeye çalışırdı. Süslü demekmiş Müzeyyen ve her insan ismini yaşarmış.

Bütün kombinasyonlardan vazgeçip, üstüne beyaz bir tişört ve mavi bir jean geçirip annesine bir şey demeden dışarı attı kendisini. Üzerindeki tek süslü parça kalçalarını güzel gösterdiğini düşündüğü yüksek ince topuklu, gri deri ayakkabılardı. 3 bin TL vermişti onlara ki bu onun için büyük bir meblağ idi. Asansörün aynasında düz fönlü kestane renkli saçları ve ela gözlerini ön plana çıkaran makyajıyla beğendi kendini; bu hissini, ismiyle ilgili duygularını bastırması için çalıştı. Derin bir nefes alarak, “Kendine güven ve rahat ol” diye içinden tekrarladı. Bunu söylememiş gibi iyice sıkıştı ruhu, gerim gerim gerildi. Derinlerde bir yerde bir işin olmamasını istemek, bir yandan da olsun diye elinden geleni yapmak çelişkisi yakasına yapışmıştı yine.

Bu reklam işini almalıydı. Uzun zamandır işsizdi. Oynadığı bir reklam filmi başarılı olunca tekliflerin ardı arkası kesilmez, uzun soluklu dizilerde başrol ya da en azından ikinci rolü oynar diye düşünmüş fakat umduğunu bulamamıştı. Piyasada Gevşek Osman olarak bilinen ajans sahibinin bir akşam yemeğinde iş konuşma önerisi dışında arayan soran olmadı. Gevşek Osman piyasanın en genç fakat en deneyimli ajans sahibiydi. Kayseri-Amerikan karışımı aksanı, ince, uzunca bir fiziği, sivri bir burnu ve sivri burunlu ayakkabıları vardı. Sürekli kaykılarak oturmasıyla, purosunu hazırlayıp nefeslerken takındığı aheste tavırlarla, dünya batsa bana bir şey olmaz halleriyle, ifade niyetine yüzüne kondurduğu gülümsemeye benzer şekilde, hiçbir etik kuralı barındırmayan bünyesiyle “gevşek” lakabına hak kazanmış Osman, oyuncu ve oyuncu namzedi genç hanımlarla her daim şansını denemesiyle tanınırdı. Kendisine “Evet” diyenlere izlenme rekoru kıran dizilerde bazen ucundan kıyısından bir

rol verir, bazen onu bile verilmiş bir söz olarak kabul etmezdi. İyi tarafı “Hayır” diyenlere kafayı takıp piyasadan sildirmek için uğraşamayacak kadar umursamaz oluşuydu. Bazen aynı anda iki yakın arkadaşa birden münasebetsiz tekliflerde bulunmakta beis görmez, sadece “dener” ve yoluna giderdi. Müzeyyen, namını çok duyduğu Gevşek Osman’ın telefonuyla dehşete kapılmış, “Bu aralar müsait değilim” deyip görüşmeyi bitirmişti. Ardından gelen sessizliğin Gevşek Osman’ın işi mi, Gevşek Osman’ın uğursuzluğu mu, yoksa kendi bahtsızlığı mı olduğunu asla bilemeyecekti. Bildiği tek şey vardı, o da Gevşek Osman ya da onun ajansı ile kendi ismini yan yana getirmemesi gerektiğiydi.

Asansör zemin kata geldiğinde kapı kendiliğinden açıldı. Elinde bir damacana suyla kapıda beliren Serkan, Müzeyyen’i görünce o sıcak havada yüzüne su serpilmiş gibi kendine geldi. Asansör kapısını tutup Müzeyyen’e yol verirken hafifçe gülümsedi. Müzeyyen bakmadı, hızla geçip gitti. Gergin görünüyordu. Serkan, damacana’yı yuvarlayarak asansöre yerleştirdi. Müzeyyen’in asansörün içinde bıraktığı parfüm kokusunu yedi kat boyunca içine çekerken şanslı gününde olduğunu düşündü.

Serkan üç yıl önce Müzeyyen’in sunuculuk yaptığı müzik kanalındaki yayınlarını takip ediyordu. Artık ne program kalmıştı ne de kanal. Önceki seneyse Müzeyyen’in oynadığı dondurma reklamını telefonuna kaydetmişti. Böylece onu görmek için televizyon reklamlarını beklemesi gerekmeyecekti. Dondurma yiyen dört gençten birini oynuyordu. Filmde Müzeyyen’in sevgilisini canlandıran, turuncu saçlı çocuğa kafayı fena takmıştı. Daha sonra Müzeyyen’in sosyal medya hesabını sürekli takip etmeye, fotoğraflarına her gün tek tek bakmaya başladı. Çalıştığı çay ocağı aynı zamanda bölgeye damacana su hizmeti veriyordu. Bir ara çalan her telefonda kalbi küt küt atar, Gülümser Sokak elli iki numaralı apartman, daire on beşe sipariş verilmesini beklerdi. O zamanlar kendine hemen çekidüzen ve-

rir, aynada saçının önünü ıslatıp geriye doğru atar, deodorant sıkardı. Fakat bir süredir Daire 15'ten sipariş gelmiyordu.

Serkan ikinci kata çıktı. Zili çalıp beklemeye başladı. O sırada kapının önüne bırakılmış küçük bir paket dikkatini çekti. Zili tekrar çaldı ama kapıyı açan olmadı. İçeriden ses de gelmiyordu.

“Macit Amcaaaa” diye seslendi.

“Bir işi çıktı amcanın herhalde” diye düşündü. Zaten paketi getiren de evde bulamamıştı görünüşe göre. Paketi eline aldı. Üzerinde Müzeyyen yazıyordu. Yanlış bırakılan ve tesadüfen karşısına çıkan bu sürpriz karşısında kalp atışları hızlandı. Bir an yıllardır hayranı olduğu kıza hiç olmadığı kadar yakın hissetti kendini. Elinde ona ait bir şey tutuyordu ve kendisinin bundan haberi yoktu. Küp şeklindeki mukavva kutunun üzerinde tükenmez kalemle özensizce yazılmıştı Müzeyyen ismi. Yaşlı adamdan tamamen umudu kesmişti, şimdi o kutu vardı sadece. “Gidip kızın kapısına bırakayım” diye düşündü. Sonra vazgeçti. Bunu yapsa kızın haberi olmayacaktı. Kapıyı çalıp kızın annesine verip, “Bunu dört numarada buldum, kızınızın ismi yazılıydı, size getirdim” dese, “Sen benim kızımın adını nereden biliyorsun?” demez miydi? Ya da, “Sana ne?” diye terslemez miydi? Belki de Müzeyyen’in, annesi tarafından bilinmesini istemediği bir şeyi açığa çıkaracaktı ki bu hiç iyi bir intiba bırakmazdı. İçinde ne olduğunu deli gibi merak ediyordu. Kutuyu sallayınca içinde bir cismin hareket ettiğini hissetti. Sanki dünyanın en büyük gizemine hâkimdi ve onun kaderini tayin etmek kendi elindeydi. Bir anda konuya hiç dahil olmamaya karar verip kutuyu yere bıraktı. Tam gidecekken apartman kapısının açıldığını duydu. Suç işlemiş de yakalanmış gibi bir psikolojiyle kalbi hızla atarak tekrar aldığı kutuyu tişörtünün içine sıkıştırıp damacana suyla beraber apartmandan çıktı.

Çay ocağına döndüğünde çay ocağının sahibi Aziz kapıda sigara içiyordu. Suya ters ters baktı.

“N’oldu, neden bırakmadın?”

“Yoktu evde.”

“Haydaa, nasıl yoktu ya?”

“Valla çok çaldım abi, hiç ses yok.”

“Hey Allahım, hem su isterler hem de defolup giderler.”

Serkan’ın bir göbeğine, bir koltuk altına sıkıştırıp durduğu kutuya dikkat etmedi Aziz. Bir damacana su parası ekside ol-
maktı aklındaki.

Serkan çay ocağında mavi su damacanelerinin olduğu loş bölüme geçti. Kutuya bakıp durdu. Macit Amca’nın evine gitmesi, onun orada olmaması, kutunun yanlış yere bırakılması tesadüf olamazdı. Kutu resmen karşısına çıkmıştı. “Bu, ona ulaşmam için bir işaret olmalı” diye düşündü. Küçük kutunun kapağı bantlarla yapııştırılmıştı. Açarsa kutu bozulacak ve geri dönüş olmayacaktı. Becerebildiği kadar düşünüp tartmaya çalıştı. Sonunda kendine engel olamayıp kutuyu açtı. İçinden katlanmış bir kâğıtla bir taş çıktı. Kâğıt aşk mektubu olmalıydı. Birkaç kere okudu ama bir şey anlamadı. Taşı elinde evirip çevirdi. Bir madene benziyordu. Kızıl tonlarda katman katman, yer yer küçük parıltıları olan, üçgenimsi şekliyle piramidi andıran bir taşı.

“Serkaaaan! Yüz dört numaraya üç çay, dışçıye bir su.”

İrkildi. Çok sıkılmıştı buradan, mavi damacanelerden da işhanındaki insanlardan da. Mektubu cebine, taşı çekmeceye koyup önce çay işini halletti, sonra da çay ocağıyla aynı binada bulunan diş hekimi Muzaffer Bey’e, üçüncü kata bir su çıkardı. Kapıyı her zaman olduğu gibi asistanı Demet açtı.

“N’aber?”

“İyilik Demet Abla, senden n’aber?”

“Koşturmaca işte. Gelsene içeri, limonata yaptım, ikram edeyim.”

Demet hem Muzaffer Bey’in tıbbi asistanı hem de ofisi çekip çeviren kişiydi. Ellili yaşların başında, hafif kilolu, güler yüzlü, hiç yorulmaz gibi görünen kadınlardanandı. Ofisteki işleri bitirse

hemen bir iş uydurur, muayenehanenin küçücük mutfağında tarifler dener; poğaçalar, muhallebiler, içecekler hazırlardı. Bugün de limonatayı uygun görmüştü. Serkan teklife hayır diyemedi. Demet bu işhanında, belki de bu şehirde Serkan'a ilgi gösteren tek kişiydi.

“Eee? N’aptın? İş görüşmesi ne zaman?”

“Yarın kısmetse.”

“Hadi bakalım, hayırlısı olsun inşallah.” Limonataları koyduktan sonra üzerlerini taze nane yapraklarıyla özenle süsledi. Serkan ondaki bu hayat ışığına şaşkınlıkla baktı.

“Hani bir kız var abla, buraya gelen?”

“Hangi kız?”

“Hani dişlerini düzelttiren.”

Demet ağzındaki limonatayı püskürtmemek için bir saniye toparlandıktan sonra bir kahkaha attı. Demet’in, dünyanın bütün dertlerini, kaygılarını yutup boğmak ister gibi karnının ta içinden gelip kalbinde patlayan kocaman bir kahkahası vardı.

“Ay ilahi Serkan, hiç güleceğim yoktu. Burası ortodontist ayol, herkes diş düzeltirmeye geliyor.”

“Böyle uzun boylu, uzun kumral saçlı, sürmeli gibi gözleri var.”

“...”

“Hani sunuculuk falan yapıyordu.”

“Müzeyyen’i diyorsun.”

“Evet evet. Ya onlar uzun zamandır su almıyorlar da merak ettim taşındılar mı acaba diye.”

Müzeyyen’in taşınmadığını, eve su arıtma cihazı aldıklarını, o yüzden artık su sipariş etmediklerini gayet iyi bilen Serkan, Demet’ten herhangi bir bilgi edinebilir mi acaba diye laf açıyordu. Bir bilgi, herhangi bir haber, bir yorum, ne olursa...

“Bilmem, taşındılar mı acaba? Bizde tedavisi biteli epey oldu.”

Öf Demet Abla, bir şey bildiğin yok senin...

“Dur bakayım. Sen neden soruyorsun bu kızı?” dedi Demet, ben kaçın kurasıyım bakışıyla.

Serkan, kızın konusunu açarken Demet’in bu sorularıyla karşılaşmayı göze almıştı. Oralı olmadı.

“Hiiç, öylesine sordum.”

“Ay sen yoksa Müzeyyen’e mi âşıksın Serkan?” deyip göz kırptı Demet.

“Ne alakası var Demet Abla!”

“Son geldiğinde erkek arkadaşını yoktu onu biliyorum ama.”

“Sanki olmasa bana mı bakacak?” diye geçirdi içinden Serkan. Demet’e anlatsa mektubu, taşı, o her şeyi çözer gibi geldi ama hemen vazgeçti.

Demet, “Eeee görüşme nerede?” deyince birden gerçeklere döndü.

“Ulus’ta, uzak değil. Bir şirketin elektrik işleri için kadrolu eleman alacaklarmış. Ben meslek lisesinde elektrik okudum. Bakalım, en azından su taşımaktan iyidir abla. Hem kendi işimi yapmış olurum hem oradan belki daha önemli işlere geçerim. Büyük bir şirket sonuçta.”

Hem belki çok para kazanıp şu kılığı kıyafeti de düzeltirsem, tipim de düzgün –öyle diyorlar– belki o zaman Müzeyyen de...

Muzaffer Bey’in Demet’i çağırın sesiyle irkildiler.

“Abla, seni de lafa tuttum, hadi bak işine.”

Serkan da Demet de bir anda kendi dünyalarına geri döndüler. Gün bitiyordu. Aslında günün yalnızca dörtte birini tamamlayan insanlar, mesai saatine programlı hayatlarında bir günün sonuna geldiklerine kendilerini inandırmıştı.

Müzeyyen, Şişhane yakınındaki stüdyoya aşınaydı. Daha önce ajansı onu, deneme çekimi için birkaç kere göndermişti. Yine de içeri adımını atar atmaz yol boyunca bastırmaya çalıştığı

stres ayyuka çıkmıştı. Böyle ortamlara hiç alışmamıştı, oysaki mesleği buydu. Artık bir diziye kapağı atıp o rol benim demek, neden orada olduğundan emin olmak istiyordu. Kendisi dışındada on küsur genç kadın, üç yaşlı adam ve beş altı çocuk vardı. Çocukların anneleri olduğunu tahmin ettiği birkaç kadın olsa da en az yedi genç kadının aynı rol için görüşmeye geldiği her hallerinden belliydi.

Ortaya stresini saklayan ve özgüvenli görünmeye çalışan neşeli bir “Merhaba!” bıraktı. Sesi istediğinden daha cılız çıktı. Kimi sıcak bir şekilde karşılık verdi, kimi tebessüm edip kafa sallamakla yetindi, kimi üstüne alınmadı, kimi de duymazlık-tan gelip kafasını çevirdi. Kapıya en yakın ikili koltuğa oturdu. Rakibi olduğunu düşündüğü kadınları çaktırmadan incelemeye başladı. Diğerleri de içeri girer girmez ona aynı şeyi yapmışlardı.

Müzi, küçükken annesiyle gittiği bale kursundaki duyguların aynısını hissetti. Her cumartesi sabahı en az yirmi kız çocuğu ve anneleriyle bir spor salonunda hazırlanırken, çocukların değil de annelerinin bakışlarını üstünde hissederdi. Onun ayakkabılarına, kıyafetlerine bakar, annesinin saçını tepeden topuz yapmaya çalışmasını izlerlerdi. Belki kimse izlemezdi ama Müzeyyen öyle hissederdi. Çok rahatsız olurdu. Bu bale kursundan annesi Berrin’in bir arkadaşı sayesinde haberdar olmuşlardı, diğer pek çok şeyde olduğu gibi bir fenomendi bu arkadaş. Berrin bir bankada çalışıyordu. O dönemde aynı şubede beraber çalıştığı kadınlardan oluşan yedi kişilik bir arkadaş grupları vardı. Bu yedi kadın hemen hemen aynı yaşlardaydı, yakın dönemlerde evlenmiş ve neredeyse aynı yaşlarda çocukları olmuştu. Birçok şeye beraber karar verir, çocuklarını nasıl yetiştirecekleri konusunda ortak bir doğruları olurdu. Hazır bez kullanımından biberona, yürüteçlerden bakıcılara derken hangi okul, hangi doktor, her konuda birbirlerinin sıkı takipçisi olmuşlardı. Erkek çocuklar basketbola, kız çocuklar baleye yazdırıldı. Sonra karma yüzme

kursunda tekrar bir araya gelindi. Grup içinde aykırılık olmazdı, biri tarafından faydalı görülen her ürün ya da hizmet otomatik olarak diğerlerinin de satın aldığı bir ürün veya hizmete dönüşürdü. O dönem reklam yapmak isteyen firmalar bu sosyal medyayı keşfetse mutlaka değerlendirirdi. Biraz büyüyünce, “Yabancı dil çok önemli şekerim. Hem işe girmede çok etkili hem de hiçbir şey olmasa rehber olur, çatır çatır para kazanır” dedi biri. Bu görüş hemen kabul gördü. Müzeyyen de onlarla birlikte aynı İngilizce kursuna yazılmıştı. Annesi kursa başlamadan önceki akşam yemeğinde ikisi masanın başında otururken, “Yabancı dil olursa, hiçbir baltaya sap olamazsan rehber olur, çatır çatır para kazanırsın” demişti. Kursta arkadaşlarından biri, “En kötü rehber olur, iyi para kazanırız” diye benzer cümleyle aynı bakış açısını paylaşınca bağlantıyı kurar gibi olmuştu Müzeyyen.

Seçilen aktiviteler hem çocuklar için doğru bir şey yapma hem de bir arada olma kisvesinde rekabet anlamı içerirdi. Bazen bu bankacı camiasından bir kadın; faydası, zararı, getirisi, götürüsü hesabı yapmadan sadece geri kalmamak için grup “fenomeninin” fikrine uyar, çocuğuyla ilgili aynı kararı alırdı. Bale de bunlardan biri olmuştu Berrin için. Aslında hem maddi külfeti hem de onu getirip götürmesi, uğraşması zor geliyordu hafta sonları. Ama Müzeyyen çok başarılıydı balede. Azeri öğretmen öyle demişti. Bu da onun göğsünü kabartıyor, aleni şekilde hava atamasa da diğer çocuklardan önde olması içten içe çok hoşuna gidiyordu. “Belki de balerin olur” diye düşünmeye başlamıştı. “Devlet Opera Balesi’ne de girdi mi hayatı kurtulur işte” diye hemen bir garantici gelecek planı tasarlayıverdi kafasında. Ama ondan bir hafta sonra Müzeyyen, “Artık baleye gitmeyeceğim ben” dedi. Karar verdi ve bir anda bıraktı. Berrin’in hevesi kursağında kaldı. Hiç ısrar etmedi. Müzeyyen bir daha ne bale izledi ne de bale konusunun geçmesine izin verdi.